

jeho na místě porážky stejně neprávem za pouhé prozatímné ohledání neodborníkem. Přehlížíť, že také tuto prohlídku masa předsebere a certifikát spolupodpisuje úředně k této funkci ustanovený orgán, ohledač masa, tedy rovněž osoba, vyzbrojená pro tento úkol nutnými odbornými vědomostmi a zkušenostmi. Neměl-li by výsledek prohlídky na místě porážky, zapsaný do certifikátu, významu, nebylo by vůbec zapotřebí předpisu, jímž bylo uloženo krýti jimi zásilky masa po dráze nebo po lodi. Tímto předpisem mělo zřejmě býti docíleno toho, aby ani k dopravě na místo určení nebylo přijímáno maso nezdravé a nepoživatelné.

V daném případě jeví se tudíž skutek obžalovaného jako čin, směřující k obejití cíle, sledovaného úředními předpisy o certifikátech na maso, ochrany obyvatelstva před nebezpečím, hrozícím z koupě a požívání masa zdraví škodlivého, nepoživatelného neb aspoň méněcenného, to tím spíše, když podle zjištění samotného rozsudku jedno z prasat bylo podezřelé červenkou, tudíž nemocí, uvedenou v §u 16 zákona ze dne 6. srpna 1909, čís. 177 ř. zák. mezi nemocemi nakažlivými, takže již za železniční dopravy bylo nebezpečí jejího přenesení. Rozsudek spatřuje tudíž v předložení certifikátu na maso dráze mylně pouhou formalitu, potřebnou jen pro převzetí masa k dopravě po dráze; zmateční stížnost je v právu, dovozujíc, že šlo o poškození samotného účelu, sledovaného předpisem o povinnosti předkládati zároveň s masem, podávaným k dopravě po dráze, i certifikát na ně, totiž jednak snahy, zamezení rozšiřování a zavlečení nemocí zvířat, jednak ochrany obyvatelstva před škodami rázu zdravotního i národohospodářského. Bylo proto zmateční stížnosti vyhověti a rozsudkový výrok, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem proti veřejným zařízením a opatřením ve smyslu §u 320 f) tr. zák. zrušiti jako zmatečný podle čís. 10 §u 281 tr. ř. Ve věci samé rozhodnouti nebylo však zrušovacímu soudu možno, neboť v rozsudku ani v jeho rozhodovacích důvodech nejsou následkem onoho právního omylu soudu zjištěny ony skutečnosti, které by při správném použití zákona nálezu zejména po stránce subjektivní za základ položití bylo. Nezbylo tudíž, než odkázati věc podle §u 283 čís. 3 tr. ř. na soud první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Jak zmateční stížnost, dovolávající se důvodu zmatku čís. 11 §u 281 tr. ř., právem dále vytýká, soud, uznáv obžalovaného vinným přestupkem proti bezpečnosti života podle §u 399 tr. zák., opomenul vysloviti ztrátu neohledaného masa nebo peněz za ně stržených, kterou uvedený předpis zákonný vedle hlavního trestu výslovně jako vedlejší trest uložití stanoví. Jelikož soud takto překročil při výměře trestu svoji trestní pravomoc způsobem, zakládajícím zmatečnost rozsudku podle čís. 11 §u 281 tr. ř., bylo také v tomto směru odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 1972.

Pod ustanovení §u 9 tr. zák. spadají nejen případy, ve kterých ten, na něhož bylo působeno, se ke zločinu svěsti nedal, nýbrž i případy,

v nichž ke svádení nedošlo z jiného důvodu, zejména proto, že svádení svého cíle vůbec nedostihlo.

(Rozh. ze dne 2. května 1925, Zm II 96/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 31. prosince 1924, pokud jím stěžovatel uznán byl vinným zločinem nedokonaného nadržování zločinům ve smyslu §§ů 9, 217 tr. zák.

D ů v o d y:

Dovolávajíc se jedině důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., zmateční stížnost namítá, že v jednání obžalovaného, jak vychází na jevo z průvodního řízení, nelze spatřovati skutkovou podstatu trestného činu, jímž byl obžalovaný vinným uznán, nýbrž pouhé jednání přípravné vzhledem k tomu, že obžalovanému nebylo prokázáno, že se s Františkem a Josefem K-ým sešel a se pokusil působiti na ně jakýmkoli způsobem, by ulehčili Janu K-ému lstí nebo násilím příležitost k uprchnutí. O pokusu svádení ke zločinu podle §u 217 tr. zák. bylo by podle názoru zmateční stížnosti možno mluvit jen tehdy, kdyby byl obžalovaný s K-ým jednal nebo jím byl nabízel a odevzdával dopis, který mu odevzdal Jan K. a ve kterém se obracel na své jmenované bratry, by mu dopomohli k útěku. Námitce nelze přiznati oprávnění. Nalézací soud dospěl podle rozhodovacích důvodů napadeného rozsudku k přesvědčení, že stěžovatel převzal dopis, odevzdaný mu Janem K-ým úmyslně, by jej odevzdal Františku a Josefu K-ým. Rozsudek zjišťuje arci dále, že při osobní prohlídce, provedené strážníkem na stěžovateli, který trojil v Olomouci výtržnosti, byl v jeho notesu nalezen onen dopis, že stěžovateli nebylo již možno doručiti jej bratru Jana K-ého. Rozsudek dospívá však k závěru, že dopis přišel na venek pouze náhodou, čímž bylo provedení činu zabráněno a působení Jana K-ého i stěžovatelovo zůstalo bez výsledku.

Rozsudkem zjištěné jednání stěžovatelovo podřadil nalézací soud právem skutkové podstatě nedokonaného svádení ke zločinu podle §§ů 9, 217 tr. zák. při nejmenším potud, pokud byl stěžovatel uznán vinným, že Františka K-ého a Josefa K-ého ke zločinu podle §u 217 tr. zák. svěsti hleděl. Nerozeznáváť § 9 tr. zák. mezi případy, ve kterých ten, na něhož působeno bylo některým ze způsobů, naznačených v §u 9 tr. zák., se ke zločinu svěsti nedal, a případy, v nichž ke svádení nedošlo z jiného důvodu, zejména proto, že svádení svého cíle vůbec nedostihlo. Sem náležejí především ony případy, v nichž nebylo svádeno pomocí bezprostředního osobního styku, nýbrž prostřednictvím třetí osoby nebo mělo se tak státi, jako v tomto případě, ve formě dopisu. Stanovíť § 9 tr. zák. samostatnou skutkovou podstatu činu trestného, na niž se stejně jako na jiné skutkové podstaty vztahují všeobecné předpisy trestního zákona, tudíž i jeho ustanovení §u 8 o pokusu. Stěžovatel tím, že podle rozsudkového zjištění dopis, který mu byl odevzdal Jan K., převzal

úmýslně, by jej doručil bratřím K-ého, předsevzal činnost, která přesahuje meze pouhého přípravného jednání, odpovídá naopak již pojmu vnějšího zlého činu (§ 11 tr. zák.) neboli činu, vedoucího ke skutečnému vykonání ve smyslu §u 8 tr. zák. Zjišťuje-li tudíž rozsudek dále správně, že provedení činu bylo zabráněno pouze náhodou, nachází v tomto zjištění oporu i rozsudkový závěr, podle něhož působení stěžovatelovo zůstalo bez výsledku.

Čís. 1973.

S hlediska §u 2 g) tr. zák. stačí k beztrestnosti, představoval-li si pachatel skutečnosti, které po případě při správném jejich pojmání takovými nebyly, tak, že pokládal zničení cizího statku za jediný prostředek ku zamezení zániku statku vlastního.

(Rozh. ze dne 5. května 1925, Zm II 593/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto porotního soudu v Novém Jičíně ze dne 5. listopadu 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem vraždy prosté podle §§ů 134, 135 čís. 4 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc krajskému soudu v Novém Jičíně, by o ní v nejbližším zasedání porotním znovu jednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost Josefa F-a, jež přes povšechné znění konečného návrhu napadá rozsudek prvé stolice jen, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem vraždy, právem vytýká dle čís. 6 §u 344 tr. ř., že porušeno bylo ustanovení §u 319 tr. ř. tím, že nebyla porotcům dána dodatková otázka na stav neodvolatelného donucení. Stěžovatel udal při hlavním přelíčení, že, když D. pod úderem F-ovým klesl k zemi, chtěl utéci, ale F. prý ho chytil a řekl: »Ani krok, tu zůstaneš, jak to na mne vyzradíš, tož se ti pomstím, třebaš tě i zabiju, mně na tom už nezáleží.« On prý se neodvažoval ani odporovati, ani utéci, protože viděl, že F. je s to vše provésti. F. prý tloukl čímsi D-a po spáncích a po hlavě. Stěžovatel prý se jen díval a tu prý F. naň: »Krucí, tož ho bij, nebo tě seknu, hned bude po tobě.« On prý D-a musel bít, chtěl-li svůj život zachrániti. Vzal prý D-ovu hůl a zasadil jí D-ovi dvě až tři rány, hůl se zlomila, on ji odhodil a myslel, že už bude míti pokoj. F. prý D-a dále tloukl a zase prý na stěžovatele: »Bij, nebo tě seknu, hned bude po tobě.« Báł se prý F-a velice; nevěděl, co má dělati; v boční kapse D-ově byla trýska (troubel) a tou bil D-a a to tak, že ho bodal do hlavy. Porotní soudní dvůr měl ovšem za to, že ani z této části zodpovídání se stěžovatelova nevyšly na jevo takové skutečnosti, z nichž by se dalo souditi na neodvolatelné donucení ve smyslu §u 2 písm. g) tr. zák. Jakými úvahami dospěl soud k tomuto závěru, který se nápadně odchyľuje od slovného znění §u 319 tr. ř., není ze záznamů protokolu o hlav-